

Arrest

nr. 96 119 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 oktober 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die resulteerde in een beslissing van 30 maart 2011 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd werden.

1.2. Op 19 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 16 januari 2012 werd de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.4. Bij beslissing van 3 juli 2012 werd de in punt 1.2. bedoelde aanvraag evenwel ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt betekend op 7 september 2012 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16.01.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende: “Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoeningen bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo.”

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (…)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van “de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 [...], schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoeker op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de behandeling van de ziekte beschikbaar is in land van herkomst, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 19.05.2011, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In zijn schriftelijke aanvraag dd. 19.05.2011 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie Verzoekschrift dd. 19.05.2011: De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard te allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van de heer M. hetzij met verzoeker zelf. Verzoeker is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van de heer M. tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vwo ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 19.05.2011 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoeker of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Kosovo; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoeker aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoeker. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken.

De arts-attaché meldt in haar medische evaluatie dd. 23.05.2012 dat verzoeker lijdt aan anxio-depressieve stoornissen en een post-traumatisch stress-syndroom. Verzoeker wordt voor deze aandoeningen behandeld met anti-depressiva en anti-psychotica. Deze medicamenteuze behandeling dient verder aangehouden te worden en psychotherapeutische opvolging is noodzakelijk. In de medische voorgeschiedenis van verzoeker is ook sprake van een dubbele open fractuur t.h. v. de rechtersvoorarm met spieratrofie tot gevolg.

De aandoeningen van verzoeker worden wel weerhouden als ernstig. Men geeft toe dat deze een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien hij niet adequaat behandeld wordt.

Verzoeker heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan hij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vwo wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat verzoeker wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoeker geweigerd wordt, zonder hem zelf medisch te onderzoeken.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoeker geweigerd wordt.

Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van verzoeker moet medisch opgevolgd worden in België, met name door zijn vertrouwde artsen en in zijn vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal

immers een terugval van de vooruitgang betekenen. In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Kosovo niet meer voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoeker te verbeteren.

Het is aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Kosovo niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoeker.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is het medische systeem in Kosovo zo dat verzoeker niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor zijn ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoeker te verschaffen.

Bijgevolg is het evident dat verzoeker wegens het systeem van de gezondheidszorgen in Kosovo geen toegang heeft tot adequate behandelingen waar hij behoefte aan heeft.

Er bestaat weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Kosovo dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder dat van verzoeker, in geval verzoeker gedwongen zou moeten terugkeren naar Kosovo.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet beschikbaar en onbereikbaar is in het land van herkomst van verzoeker. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoeker is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Hij moet terug van nul beginnen in Kosovo. Het is niet omdat verzoeker nog familie heeft wonen in zijn land van herkomst, dat hij vanzelfsprekend bij hen terecht kan voor opvang of financiële hulp.

In theorie zijn de gezondheidszorgen zoals verwerende partij aanhaalt gratis voor diegenen die leven onder de armoedegrens in Kosovo, maar in de realiteit moeten patiënten dikwijls betalen, in het bijzonder voor de medicamenten.

In geval van terugkeer naar Kosovo is het onbetwistbaar dat verzoeker geen recht zal hebben op de zorgen die hij nodig heeft, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze persoon, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten CR.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21 .094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18september 1984, R W, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens zijn gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de VWet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM. :

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Kosovo, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Waar verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 EVRM aanhaalt en betoogt *“Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken. (...) Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.”*, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing ertoe strekt verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ongegrond te verklaren. Dit geschiedt op een gemotiveerde wijze. De medische behandeling en opvolging voor de aandoening van M.S. wordt, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur van 23 mei 2012 beschikbaar en toegankelijk geacht in Kosovo. Finaal concludeert de verwerende partij: *“Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”*. Verzoekers uitgebreide betoog mist derhalve feitelijke grondslag.

2.4. Voor het overige blijkt dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.5. Voor wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel dient de Raad op te merken dat verzoeker een algemeen niet geconcretiseerd betoog voert dat de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Hij is immers van onderdeel dat de verwerende partij *“de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van*

verzoeker (niet) op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen”, dat “verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 19.05.2011, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk voldoende en op redelijke wijze in overweging heeft genomen”, en dat de motivering geen blijk geeft van een “voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak”, maar laat na te duiden over welke concrete gegevens, elementen en omstandigheden het gaat. Het komt de Raad niet toe dit te gaan invullen ten behoeve van verzoeker.

2.6. Waar verzoeker opwerpt dat verwerende partij hem aan een medisch onderzoek had dienen te onderwerpen, wijst de Raad erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een verplicht medisch onderzoek door de controle-geneesheer aangezien hierin gesteld wordt: “(...)De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.” Het mogelijk gegeven dat verzoeker aanbod om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande zijn medische situatie maakt niet dat de arts-adviseur wiens advies de verwerende partij gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de betrokken arts-adviseur noch de aard van de aandoening van M.S. noch de ernst ervan in twijfel heeft getrokken doch wel op basis van de door haar geraadpleegde bronnen tot de conclusie komt dat behandeling voor de aandoening van verzoeker, met name een posttraumatisch stresssyndroom, beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog inzake “specifieke informatie” die de arts-adviseur had kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Kosovo, inzake het medisch onderzoek dat de arts-adviseur had kunnen uitvoeren en inzake het raadplegen van een deskundige door de arts-adviseur of het corresponderen met de behandelende artsen van verzoeker niet aan dat haar conclusie dat behandeling voor de aandoening van M.S. beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo, en dat haar oordeel “Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen” foutief is.

2.7. Verzoeker is van oordeel dat bestreden beslissing verwijst naar “het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer” doch hij verduidelijkt niet waarom het voorbarig is en op welk punt het dan foutief is. Hij verduidelijkt evenmin op welk vlak de arts-adviseur en de behandelende artsen tot “tegenstrijdige conclusies” komen. Alleszins vormt dit aspect op zich geen reden om verzoeker te onderzoeken en volstaat het dat de art-adviseur de bronnen weergeeft op grond waarvan hij tot een advies komt met betrekking tot verzoekers medische situatie, wat in casu het geval is.

2.8. Waar verzoeker herinnert aan zijn aandoeningen en stelt dat hij lijdt aan een post-traumatisch stresssyndroom en aan een dubbele open fractuur aan de rechtersarm en dat deze aandoeningen werden weerhouden als ernstig, gaat hij eraan voorbij dat in het advies van de arts-adviseur van 23 mei 2012 dat hij bij zijn verzoekschrift voegt en waarop de bestreden beslissing steunt, gesteld wordt, “In de medische voorgeschiedenis van de betrokkene noteren we ook een dubbele open fractuur t.h.v. de rechtersarm waarvoor operatie in Kosovo (2004); er is sprake van een extensiedeficit van pols en vingers en een krachtdeficit bij flexie ten gevolge van spieratrofie. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften / verslagen blijkt geen lopende noodzakelijke medische behandeling in deze context. Dr.D.M. bevestigde in het medisch getuigschrift van 05/04/2011 dat het een geconsolideerde toestand betreft en dat er weinig kans op verbetering is met een chirurgische ingreep. Het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige orthopedische aandoening in dit verband laat niet toe de actuele noodzaak tot medische (orthopedische) behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen kan de actuele aanwezigheid bij de betrokkene van een risico in de zin van het artikel 9ter in deze context niet bevestigd worden”. Vervolgens bekijkt de arts-adviseur “de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden (in verband met betrokkenes anxio-depressieve stoornissen en posttraumatisch stress-syndroom) in het land van herkomst, Kosovo.” Enkel het post-traumatisch stresssyndroom werd derhalve weerhouden als een aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.9. Globaal geeft het verzoekschrift blijk van de overtuiging van verzoeker dat de bestreden beslissing niet deugt, dat zijn aandoening wel degelijk ernstig is, dat de medische behandeling in Kosovo niet

voldoende is, dat hij er geen adequate behandeling kan genieten en er evenmin toegang toe kan hebben, dat zijn medische “aandoeningen” werden geringschat door de ambtenaar-geneesheer en dat die bepaalde elementen niet onderzocht zou hebben, maar dergelijke overtuiging waarbij naar geen enkel overgelegd medisch stuk verwezen wordt, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen wanneer ze, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur die zich gesteund heeft op diverse bronnen, tot de conclusie komt dat behandeling voor verzoekers aandoening, namelijk het post-traumatisch stresssyndroom beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo.

2.10. De bestreden beslissing steunt op artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De memorie van toelichting bij (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die echter nog steeds actueel is, bepaalt het volgende: “(...) *Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (...)*” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

In dit verband kan dus nuttig gewezen worden op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), meer bepaald inzake artikel 3 EVRM. Het feit dat een beschikbare behandeling mogelijk minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de staat op wiens grondgebied de vreemdeling zich bevindt, is op zichzelf geen doorslaggevend element in de beoordeling van het EHRM (zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing, EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing)), Het gegeven dat de behandeling van een aandoening in het land van herkomst mogelijk niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België of dat een beroep moet gedaan worden op een andere arts dan de gebruikelijke arts in België, kan op zich evenmin een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen. In dit verband kan verwezen worden naar het arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk, waarin gesteld werd: “*La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses*” en “*l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants.*” (§§ 42 en 43 van het arrest; vrije vertaling: “*Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoekers levensverwachting op significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn.*” en “*art. 3 EVRM impliceert niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen.*”).

Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest van 27 mei 2008 tevens dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoeker toont niet aan dat een verandering van arts of kliniek of een mogelijke kortstondige onderbreking van de behandeling tot aankomst in Kosovo, een dergelijke dingende humanitaire reden is, noch toont hij in concreto aan dat hij zich gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, in een uitzonderlijk geval bevindt zoals bedoeld in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM. Evenmin toont hij in concreto aan dat zijn leven in gevaar is in de zin van artikel 2 EVRM bij een terugkeer naar Kosovo. Ten slotte kan er samen met de verwerende partij op gewezen worden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en dat wegens het gebrek aan een verwijderingsmaatregel een eventuele schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM niet aan de orde is (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA